

Soren Kierkegaard "Baimė ir drebėjimas"

Tomo Sodeikos įvadas

Kierkegorui visų pirma rūpėjo tiesiogiai jį liečiantys dalykai.

Egzistuojantis mąstytojas filosofuoja savo konkrečiu gyvenimu.

Kierkegoro tėvas prakeikė Dievą, bet būtent po šio veiksmo sužinojo, kad Dievas yra.

Dievas baudžia, neleidamas giliai egzistuoti.

Jei nori egzistuoti tikrovės nuošalėje, reikės poeto miklumo ir vaizduotės.

Tikrovė turi mus traukti kaip meilė. Tik tada galėsime atlikti šuolį į ją.

Tikrovė yra didžiausias poeto priešas ir pavojingiausias konkurentas.

Galimybė yra visur ir visada, tikrovė yra čia ir dabar.

Juokas visuomet yra spontaniškas, t.y., TIKRAS.

„Baimė ir drebėjimas“ – tai knyga, kurioje S. Kierkegoras sprendžia savo asmenines problemas.

Estetinėje (juslinėje) stadijoje egzistencija yra grynųjų galimybių srityje. Čia visiškai nėra dalyvavimo tikrovėje.

Etinėje stadijoje individas atveria tikrovę per atsakingą įsipareigojimą (santuoka, darbas ir t.t.). GYVENIMAS TIKROVIŠKAS TIEK, KIEK JIS ATITINKA VISUOTINUS PRINCIPUS.

Religinėje stadijoje Dievas reikalauja etinio apsisprendimo ir suvokimo, kad be tikėjimo į jį, nieko doro nepasieksi.

„Baimėje ir drebėjime“ kalbama apie tikėjimo paradoksą religinėje stadijoje.

ABSOLIUČIOS RIZIKOS JUDESYS – PROTAS PATS SAVE PAŠALINA IR ATSIDUODA PARADOKSUI.

Knyga

p. 66 Tas, kuris mylėjo save, tapo didis savimi, o tas, kuris mylėjo kitus žmones, tapo didis savo atsidavimu, tačiau tas, kuris mylėjo Dievą, tapo visų didžiausias.

p. 76 Dvasios pasaulyje, kitaip nei išoriniame, viešpatauja amžina Dieviška tvarka.

p. 80 Etiniu požiūriu Abraomas norėjo Izaoką nužudyti. Religiniu – paaukoti. Būtent šioje prieštaroje ir glūdi tas siaubas, kuris gali neleisti žmogui užmigti.

p. 96 Kiekvienas begalybės judesys vyksta per aistrą. Tikras begalybės judesys veda į baigtinybę,

p. 100 Dvasinis išsilavinimas – kursas, kurį asmuo išeina, kad pasivytų save.

Tikėjimas – absoliuti rezignacija ir stebuklas, viršijantis žmogaus jėgas.

p. 121 Didvyris tampa didvyriu ne dėl rezultato, bet dėl to, kad PRADĖJO! [Rezultatas rodo pabaigą, daug svarbesnė yra pradžia!]

p. 126 Tikėjimas yra aistra.

p. 131 Tikėjimo paradoksas: nužudyti sūnų dėl savęs (aukščiausias egoizmas) ir dėl Dievo (aukščiausias atsidavimas).

p. 136 Egzistuoti kaip individui yra visų baisiausia (NEBŪTI VISUOTINYBE, paminti visuotiną etiką vardan Dievo).

p. 137 Tikėjimo riteris išsižada visuotinybės, kad taptų individu. [Abraomas nieko neatlieka dėl visuotinybės, tai jo asmeninis žygis].

p. 167 Gilindamasis į save, žmogus pirmiausia aptinka savo polinkį į blogį.